

РЕШЕНИЕ

№ 2166

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 27.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1981** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на И. М. П. от [населено място] срещу Решение за отказ за предоставяне на обществена информация №РДПП22-ОИ 94-10-1 от 22.12.2022г. на Кмета на район „П.“ СО.

С жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като се сочи, че писмото не притежава реквизитите на решение по реда на ЗДОИ, като мотивите за отказа са, че по реда на ЗДОИ може да се иска достъп до информация, но не и представяне на конкретни документи. Прието е още, че липсва законен интерес за предоставяне на търсената информация.

Намира същия за незаконосъобразен и моли за отмяната му. Счита, че релевантно за изясняване на предмет на искането е дали в заявлението се иска конкретен материален носител или описателно информацията, която той съдържа.

Счита, че има законен интерес, противно на изложеното в писмото по аргумент от чл. 41 от Конституцията на Република България.

Не споделя изводите, че исканата информация не представлява обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната, в частност начина на контрол върху рекламната дейност от страна на СО. От друга страна, предоставянето ѝ дава възможност на лицето да си състави собствено мнение за контролната дейност, която Общината осъществява върху рекламната дейност на територията ѝ. Моли за отмяна на отказа.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се явява и поддържа жалбата. Счита, че е налице обществена информация, която неправомерно е отказана

от страна на ответника. Намира, че исканата информация касае обществения живот, свързан с поставянето на рекламни материали на територията на [населено място], респ. контролирането на тази дейност от страна на Общината.

Ответникът се представлява от юрк З., който оспорва жалбата. Намира, че търсената информация не е обществена. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното: Жалбата е допустима за разглеждане, кат подадена от правнолегитимирано лице, получило отказ за предоставяне на обществена информация по свое заявление и в срок.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна, предвид следното:

Подадено е заявление с вх. РПД22-ДИ94-10 от 20.12.2022г. от настоящия жалбоподател, както следва: Моли да му бъде предоставен достъп до следната обществена информация за имота на фирма „Джесика естейт“ АД, [улица] наличен Констативен акт №РПД22-ВК91-1475/27.01.2022г. и възражение на собственика на имота срещу акта, като се сочи, че следва да бъдат заличени личните му данни.

На това заявление е изготвен и изпратен отговор до молителя, представляващо оспорения отказ, съгласно което: По реда на ЗДОИ може да се иска обществена информация по чл. 2 от закона – всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените субекти, но не и само достъп до информация във вид на документи като материализиран носител на информацията, както е прието, че е в настоящия случай. Копията на изброените документи в заявлението са материални носители на информация, като същата не се търси описателно, а само като искане за предоставяне на документ. Считат, че дейността на задължения субект следва да засяга правната сфера на лицето, така че съставеното му мнение да послужи за упражняване на права или за защита на негови интереси, какъвто пряк и непосредствен интерес не е заявен в процесния случай. Направен е извод, че исканата информация не попада в приложното поле на ЗДОИ и е постановен оспореният отказ.

Така оспореният отказ е издаден от компетентен орган, доколкото същият е субект по чл. 3 от ЗДОИ, който е сезиран със заявлението и следствие от чиято дейност по служба е търсената информация.

Същият не е в предвидената от закона форма – решение, но съдържа ясно мотивите на органа, които са довели до формирания извод и резултат за постановяване на отказ.

По същество органът е приел, че заявителят не е поискал предоставянето на достъп до информация, която попада в приложното поле на ЗДОИ и може да бъде предоставена по този ред, поради което я е отказал. Мотив за това е начинът на формиране на заявлението – за снабдяване с копия от определени документи.

На следващо място е заявено становище, че липсва пряк е непосредствен интерес за предоставянето ѝ.

Съдът не споделя втория извод на органа. Напротив, целта на ЗДОИ, респ. дефиницията на обществена информация е всички граждани и организации да могат да се информират за дейността на задължените субекти по чл. 3 от ЗДОИ, която представлява обществена информация, а именно: всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си

съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Пряк и непосредствен интерес от търсеното ѝ не е необходим и не следва, а и не може да бъде обоснован. Същият произтича от конституционно гарантираното право на достъп до информацията, която е обществена по своя характер.

Съдът споделя обаче тезата на органа, че именно с оглед дефиницията за обществена информация, същата следва да представлява сведение, познание, както и други данни относно реализацията на дейността на субекта в обсега на служебните му задължения, като е некоректно да се заяви предоставянето на конкретен документ.

В процесния случай съдът приема, че със заявлението са поискани конкретни документи, които са част от образувано при органа административно производство. Приема се тезата, че същите определено са издадени, респ. са част от преписката, образувана при задължения субект и касаят упражняването на контрол на същия върху рекламната дейност на територията. Съдът намира, че заявителят има право да изиска и получи информация относно начина на упражняване на правомощието по контрол на органа така, както му е делегирано, по отношение на поставянето на рекламни елементи на територията на СО, в частност на район „П.“. Начинът на подаване на заявлението и описанието на търсената информация излиза извън дефиницията на обществена такава, както правилно е възприел органът. Лицето е поискало предоставяне на копия от конкретни документи, представляващи елемент от административна преписка, процедирана по реда на ЗУТ, вкл. възражението на страната по преписката, неизхождащо от органа. П. констативен акт също е подготвителен акт в хода на преписката по установяване на законността на поставеното рекламнo съоръжение и попада в хипотезата на чл. 13, ал.2, т.1 от ЗДОИ. Едва след приключване на преписката и издаване на съответен акт, последният ще дава информация за начина на контрол върху поставянето на рекламни елементи на територията на района. Следователно, както начинът на формулиране на искането чрез изискване на конкретни документи, така и визирането на самите документи, съставляващи елемент от преписка, не попадат в обхвата на обществената информация и правилно е отказано предоставянето им от страна на задължения субект. При възприетите от съда мотиви за липса на обществена информация, твърдението за наличие на надделяващ обществен интерес е безпредметно да бъде обсъждано.

Пред заявителя стои възможността да подаде ново заявление, с което да изиска информация под формата сведение или знание относно осъществената дейност на територията на района, свързана с начина на контролиране на поставянето и поддържането на рекламните елементи в същия обем, което би представлявало обществена информация, задължаваща задължения субект с предоставянето ѝ. Именно последната би представлявала обществена информация, като липсата или наличието на надделяващ обществен интерес ще бъде проверено в съответното производство.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско обезщетение в размер на 100 лева, съобразно с разпоредбата на чл. 143 от АПК във връзка с чл. 37 от ЗПП и чл. 23, предл. първо от Наредбата за правната помощ, съобразено и с трудността на делото, което следва да бъде възложено в тежест на жалбоподателя.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. П. от [населено място] срещу Решение за отказ за предоставяне на обществена информация №РДПП22-ОИ 94-10-1 от 22.12.2022г. на Кмета на район „П.“ СО.

ОСЪЖДА И. М. П. да заплати в полза на Столична община сумата от 100 / сто/ лева, представляваща разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: